

Загальний інтерес

Суд погоджується із висновком національних органів влади про те, що заборона мала на меті загальний інтерес та слугувала законній меті запобігання злочинності, зокрема й злочинності неповнолітніх, ухилення від сплати податків та сприяла боротьбі з залежністю від азартних ігор (див. *Zelenchuk and Tsytsyura*, § 108).

Пропорційність

Суд повторює, що ст. 1 Першого протоколу до Конвенції вимагає, щоб для усіх втручань існували розумні співвідношення пропорційності між застосованими засобами та метою. Цей справедливий баланс буде порушений, якщо відповідна особа повинна нести індивідуальний та окремий тягар (див. *G.I.E.M. S.r.l. and Others v. Italy*, § 300).

Суд повторює, що відсутність достатнього перехідного періоду та будь-якого відшкодування були чинниками, які призвели до визнання ним порушень ст. 1 Першого протоколу до Конвенції у попередніх справах, які стосувалися анулювання ліцензій за відсутності будь-якого порушення закону з боку власників ліцензій (див., наприклад, *S.C. Antares Transport S.A. and S.C. Transroby S.R.L.*, §§ 45 та 49, і *Vékony*, § 35).

Застосований до заявників захід був непропорційним переважно через якість процесу прийняття рішень, який до нього призвів, відсутність заходів для компенсації, навіть щодо прямих витрат, накладених самою державою, та відсутність значного перехідного періоду.

Відповідно, мало порушення ст. 1 Першого протоколу до Конвенції у зв'язку з тим, як ліцензії заявників були анульовані.

Правові позиції Верховного Суду

Адміністративна юрисдикція

ПРО РЕАЛІЗАЦІЮ ДИСКРЕЦІЙНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ
АДМІНІСТРАТИВНОГО ОРГАНУ ТА ВРАХУВАННЯ ОБСЯГУ
ТАКИХ ПОВНОВАЖЕНЬ*

Задовольняючи вимоги позивача в частині зобов'язання Управління архітектури та містобудування надати містобудівні умови та обмеження проектування житлового будинку і забудови земельної ділянки, суди правильно зазначили, що обрання такого способу захисту та відновлення

* Витяг із постанови Великої Палати Верховного Суду від 5 червня 2019 р. у справі № 522/6069/14-а, сформований Л. Сидоровою.

прав позивача не є втручанням у дискреційні повноваження відповідача, оскільки Порядок надання містобудівних умов та обмежень забудови земельної ділянки, їх склад та зміст, затверджений наказом Міністерства регіонального розвитку, будівництва та житлово-комунального господарства України від 7 липня 2011 р. № 109, передбачає лише єдину підставу для відмови у видачі містобудівних умов та обмежень – невідповідність намірів забудови земельної ділянки положенням відповідної містобудівної документації на місцевому рівні. Оскільки факт такої невідповідності не встановлено, то підстави для відмови у наданні позивачу містобудівних умов та обмежень забудови вказаної земельної ділянки були відсутні.

Під дискреційним повноваженням слід розуміти повноваження, які адміністративний орган, приймаючи рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду. Тобто коли такий орган може обирати з декількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за певних обставин.

Проте у спірних правовідносинах Управління архітектури та містобудування не мало права відмовити у видачі містобудівних умов та обмежень у зв'язку з відсутністю визначеної чинним законодавством єдиної підстави для такої відмови, що свідчить про відсутність у відповідача можливості вибору конкретного рішення з певного кола варіантів на власний розсуд та наявність обов'язку надати містобудівні умови й обмеження.

Водночас реалізацією відповідачем своїх дискреційних повноважень при наданні містобудівних умов та обмежень буде вважатися визначення Управлінням змісту таких умов та обмежень.

З огляду на викладене висновок судів попередніх інстанцій про зобов'язання Управління архітектури та містобудування надати особі містобудівні умови та обмеження проектування житлового будинку і забудови земельної ділянки є правильним.

Ratio Decidendi

ЮРИДИЧНИЙ ПОРТАЛ

Професійний помічник суддів,
адвокатів та прокурорів

<http://rd.ua>